

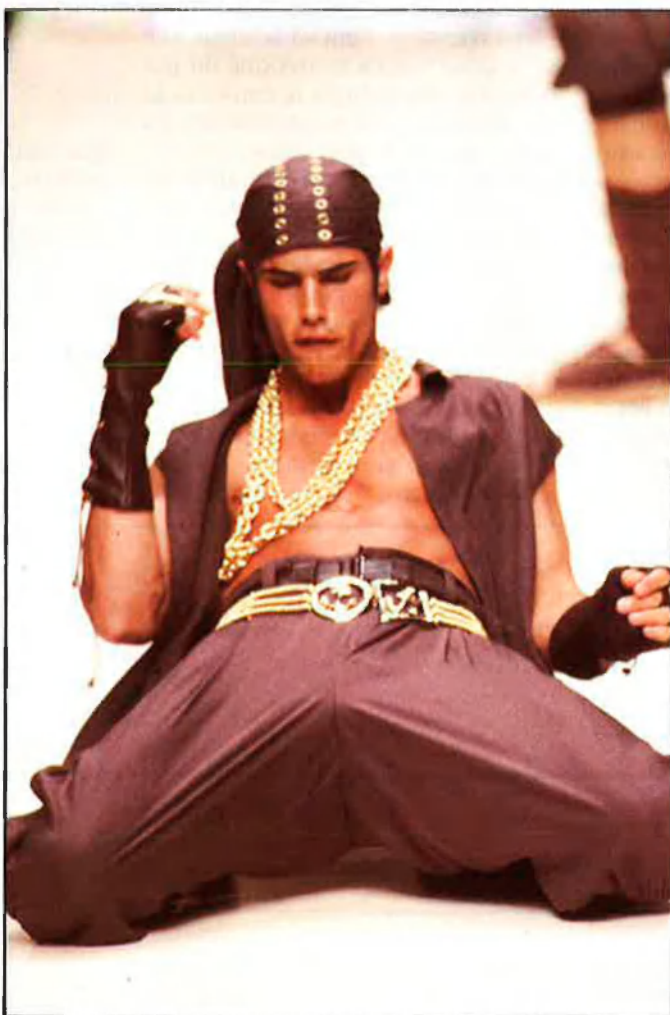
LA DESENA EDICIÓ DEL SALÓ GAUDÍ-HOME S'HA VIST MARCADA PER LA CONTROVÈRSIA POLITICA

# Els senyors es posen guapos

Malgrat les picabaralles entre l'organització, el Saló Gaudí-Home ha adquirit aires triomfals. Un creixent optimisme davant l'exportació ha contribuït a l'augment de qualitat de les propostes dels creadors catalans. Naturals, elegants i un xic dandis, els homes del 89 tenen les de guanyar.



Manuel Fernández.



Manuel Fernández.



Manuel Fernández.



Toni Miró.



Toni Miró.

Joana Bonet

Un casting de models insuperable, una selecció d'espais coherent —Mercat de les Flors, Moll de la Fusta, Zeleste— i un menú de moda atractiu i lògic, preveien un èxit arravatador a la present edició del Saló Gaudí-Home. Gairebé 90 expositors i una desena de desfilades conformaven els requisits de rigor per acostar la fira de moda per home més potenciada a l'Estat espanyol al mercat estranger. Fins i tot les dates s'han avançat per fer-les coincidir amb la moda dels grans —Florència, París— i entre el públic hi ha hagut espectadors d'honor com

el dissenyador Azeide Alaia. Però la política hi ha volgut ficar la cullerada.

Les controvèrsies polítiques van sortir a la llum durant els dies 14, 15 i 16 de juliol —el calendari del Gaudí— i ara per ara encara és un misteri la futura reorganització del Saló. Les males llingües diuen que la Fira de Barcelona no està d'acord en la plena autonomia que té l'Associació Gaudí per muntar-se el Saló, amb privilegis que solament poden justificar-ser per la forta vinculació d'aquesta associació amb l'anterior Conselleria de Comerç i Turisme de la Generalitat. Ara, però, el flamant Joaquim Molins ja no és la primera fila per donar rams de flors i Macià Alavedra ha d'acomplir

el paper de bon ciceró per acudir a desfilades de banyadors, calçotets *fashion* i *guaiaberes* florejadades.

Davant les discordances entre la Fira de Barcelona i l'Associació Gaudí, el president Josep Alsina va presentar la dimissió, no acceptada fins després de l'estiu. No obstant això, es posa en dubte la conveniència del gran protagonisme que ostenta Juan Antonio Comín, director del Gaudí-Home i portaveu de l'organització. A tot això, hi cal afegir les queixes formulades per marques i creadors de moda que han trobat les portes tancades per a accedir a un estand del Gaudí. El comitè organitzador va decidir que no s'admetria cap nou expositor al recinte del Pa-

lau Alfons XIII de Montjuïc si abans no havia passat pel BCN —saló de moda *prêt a porter*, amb menys elitisme que el Gaudí.

El dilema està pendent. No se sap qui sortirà fora, si Alsina o Comín. Queda com a hipòtesi que la Fira de Barcelona —financera del Gaudí— prengui les brides del saló, i cal esperar les reaccions de la nova Conselle-

ria de Comerç de la Generalitat en el seu paper de *mecenes* de la moda catalana.

### Llibertat de moviments

L'oferta de moda, però, ha tingut uns fonaments sòlids. Mentre Toni Miró ha pujat com l'escuma i s'ha emportat aplaudiments apoteòsics amb un

aforament desorbitant, Roser Marcé ha demostrat el seu *savoir faire* internacional i Manuel Fernández sona com una de les grans promeses de la nova moda a l'estat. Dos criteris generals van quedar dibuixats entre les propostes del Gaudí. L'un inspirat en el clasicisme i l'elegància, l'altre avalat per la força del disseny i l'atreuiment.

L'equilibri, però, ha estat un refe-



Roser Mercè.



Roser Mercè.



José Tomás.



José Tomás.



Pedro Morago.



Pedro Morago.



Fernando Gutiérrez.



Fernando Gutiérrez.



Rafa Teja.



Rafa Teja.



Àlex Ventura.



Àlex Ventura.

rent comú entre tots els dissenyadors. Buscar una llibertat en el moviment, en la forma, donar un aire natural i confortable al *look* masculí, i conferir una imatge integral gens gratuïta i despullada de falsos accessoris, han servit de punt de partida per a cada col·lecció. La sofisticació i el *sex-appeal* han quedat enterrats, i l'obsessió pel negre com a color estrella del final de la dècada dona pas a una pluja rabiosa de colors on els matisos donen personalitat a les peces. Barreges estranyes com el color sang opac o el color pistatxo, tons colonials i càlids —ocre pujat, teula, mostassa, arena— i simfonies de blancs i crus han convertit les passarel·les obscurantistes d'altres temps en espais plens de força visual i influència meridional, potser més a prop dels noranta que mai.

Com a detalls de la indumentària, els senyors aviat deixaran de lluir els pantalons amb vora als baixos, estrets i pinçats, sinó que es vestiran amb formes rectes, plenes de caient i per damunt de tot, còmodes. Els pantalons fins a mitja cama —bermuda o ciclista— es consolida de manera definitiva. Si aquest estiu s'han pogut contemplar pel carrer els primers atrevits a deixar al descobert els genolls, pel següent es viurà la invasió del vestit modernitzat; pantalons tres quarts i americana curta, sense solapa. Les jaquetes han reduït la llargària i, en lloc de colls, porten brodats, jocs de colors o colls xemeneia. I, quant a teixits, és clara l'opció de les teles naturals: llana fresca, lli, seda-llana o cotó. L'artificialitat i els últims reductes de la psiquedèlia del polièster van en camí d'extinció. L'onada de culte al cos busca respostes als seus interrogants i enforteix els prototips d'autenticitat, encara que forçada. Ni massa virils ni tendrament romàntics. S'ha potenciat la imatge d'entremig, de posat matusser i mirada d'*enfant terrible*, però amb pas segur i gest intel·ligent. L'androgínia passa a l'enciclopèdia.

### La Bauhaus, Lorca i el Mediterrani

Ja és com un costum que cada creador busqui un *leit-motiv*, un punt de referència, per aixecar la seva col·lecció. La inspiració enguany ha vingut d'èpoques, de retrats i de records força variats. El primer en encetar la passarel·la va ser Pedro Morago. El dissenyador de Valladolid assentat a Barcelona va apostar pels vents del sud. Calidesa de colors, deixadesa en les formes i combinacions potents de pantalons *cigarret* per sota de bermu-

des, camises amb estampats anys cinquanta i banyadors extremament divertits i desafians van omplir la passarel·la en una desfilada que buscava els efectes especials.

Morago, però, va voler cridar massa l'atenció. Encara que únicament les peces amb sentit comercial entrin dins de la realitat de vendes, el creador va voler delectar el públic amb pits al descobert, pantalons-granota de mosso de cavalleries i tuls strepitosos per a una nova versió de *nuvi*. El seu va acabar amb festa a Zeleste, amenitzada pel *new-folklore* de Paquito Clavel i les se-

ves *contratàs*. Simultàniament al piscolabis de Morago, el Moll de la Fusta era l'escenari triat per Custo Line, amb una desfilada de roba de bany i esportiva. El lema era el prototip *pirata* i es tractava d'improvisar al màxim entre models de veritat i gent de pas. El resultat, però, va ser caòtic per la barra lliure i l'aglomeració consegüent. La gran majoria de persones no van poder veure l'espectacle.

En canvi, Roser Marcè va situar-se en plena serenitat. La seva va ser una col·lecció inspirada en el benestar i el bon humor. Regust anglès en estam-



ANDREU & EGEA

Manuel Fernández

pats de quadres i suavitat en teles de caient mòrbid complien el binomi entre harmonia i modernitat. Formes punxegudes a les solapes, vestits en creuats *on style* i simetries entallades en americanes de pota de gall orienten la línia d'una de les creadores amb més impacte al mercat anglès.

David Valls va adquirir protagonisme en aquesta edició. Dins de l'aparat dels clàssics amb bon gust, el creador va obrir amb una desfilada inspirada en aires mediterranis, el triangle Lorca-Dalí-Bunuel, el mar i els colors de paisatges marítims. Puresa de



Pedro Morago.



Toni Miró.

línies i teixits treballats en forma de polos en canalé van configurar la imatge d'un home a gust amb la seva pell i ideal per a passejos de tarda. Durant la desfilada fins i tot va sonar Serrat i una havanera... potser en un excés de fer país.

La desfilada d'Armand Basi era una de les més esperades. L'escenari va ser l'Antic Mercat del Born, i l'*atrezzo*, una orquestra de *swing*. La Bauhaus com a referent general va donar pas a tres col·leccions definides: Andy Warhol —colors *pop* on el taronja era el rei, colls tancats i línies cenyides al



José Tomás.



Roser Mercè.

cos—; Austràlia, més esportiva, amb referents minimalistes i varietat de grafismes, i Nàutic, amb accents olímpics. La moda d'Armand Basi fins ara ha tingut un mercat d'excepció. Són jerséis que serveixen per a *yuppies* i moderns a la vegada, i tenen l'encant de la *diferència*. Aquesta col·lecció, però, pren una línia continuista, amb el mateix amor pel constructivisme rus i la mitificació dels moviments plàstics de sempre. En canvi, una allau de colors pujats. Mentre la proposta de moda de Gene Cabaleiro va caure en l'exageració de la comercialitat i va ratllar la fresca xaroneria, la de José Tomás va defensar la sobrietat. Colors llisos, aire esportiu i respecte per les formes clàssiques contribueixen a la idea del nou prototip de Wall Street. Es tracta d'un model metropolità però amb riquesa de varietats i opcions a nous conceptes de les típiques formes de posar-se el vestit. Unes saharianes-levites de pell i una línia superperfecta de camises van fer diana. José Tomás és un dels dissenyadors més seriosos i compromesos amb la feina de cada dia, no de cada desfilada. El col·lectiu Barcelona-Diseño, integrat per Manuel Fernández, Fernando Gutiérrez, Carlos Motta, Rafa Teja i Àlex Ventura havia de ser el còctel revulsiu a la lògica del vestir. Mentre Gutiérrez va inspirar-se en «La calor de la nit d'estiu» a partir d'uns vestits gens sofisticats, rectes i amb colors suaus, Manuel Fernández va envestir el toro per les banyes i va revolucionar un públic de divendres a les 11 del matí amb una desfilada pròpia d'infarts. Atrevit com mai, Fernández vesteix l'home pel revés però amb gust i es perfila com un dels joves creadors amb més humor i imaginació del país.

La traca final va ser per Antoni Miró. Amb un concert de *jazz* en viu com a acompanyant, Toni Miró va oferir una de les col·leccions més brodades. Color vi bordeus, verd botella i torrat... simfonia de colors pastels, en especial el salmó, i elegància en les formes, més entallades que de costum, van fer aixecar el públic dels seients.

La roba de Miró fa exageradament guapo el qui la porta. Res escandalitza però res avorreix. L'aire esportiu s'amaga al darrere d'americanes lleugeres, i el regust desimbolt apareix en pantalons amb gomes a les cintures i als baixos. La *guaiabera* substitueix la jaqueta amb camisa, i les sanefes de colors transformen la funció bàsica de la camisa. Miró va complir amb l'expedient i va ser fidel a la seva condició de premi Balenciaga d'enguany. La seva història va acabar amb un *strip-tease* de pel·lícula. □